

Sygn. akt III KK 145/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w 18 stycznia 2021 r.

sprawy **J. S.**,

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 15 października 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt III K (...),

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. III K (...), J. S. został uznany za winnego tego, że:

I. w okresie od 10 czerwca 2011 r. do 11 września 2011 r. w B., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając z góry powziętym zamiarem wprowadzenia w znacznych ilościach do obrotu substancji odurzających i środków psychotropowych, wprowadził i usiłował wprowadzić do obrotu substancje psychotropowe w postaci mefedronu, amfetaminy, tabletek

extasy oraz środki odurzające w postaci marihuany i kokainy (...), tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzona mu została kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 30 zł;

II. w okresie od 8 czerwca 2011 r. do 2 września 2011 r. w B. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, działając ze z góry powziętym zamiarem wprowadzenia w znacznych ilościach do obrotu substancji odurzających i środków psychotropowych, wprowadził i usiłował wprowadzić do obrotu substancje psychotropowe i środki odurzające w postaci mefedronu, amfetaminy, kokainy, marihuany (...), tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzona została kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 30 zł;

III. w okresie od dnia 4 grudnia 2011 r. do dnia 17 grudnia 2011 r. w B. wbrew przepisom ustawy z dnia 19 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, usiłował uczestniczyć w obrocie substancji psychotropowych i środków odurzających w ten sposób, że usiłował nabyć ich znaczną ilość od K. D. (...), tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzona mu została kara 2 lat pozbawienia wolności i kara 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 30 zł;

IV. w dniu 11 września 2011 r. w B. u zbiegu ulic G. i M., w samochodzie marki F. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci amfetaminy w ilości 13,46 grama, kokainy w ilości 14,95 grama, 59 sztuk tabletek zawierających 4FPP (4 - fluorofenylopiperazynę) o łącznej masie 14,44 grama, substancji proszkowych zawierających 4 - MEC (4 metyloetylokatynon) o łącznej masie 2,73 grama, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzona mu została kara 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe kary grzywny i wymierzył w ich miejsce karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł. Wyrok zawierał nadto stosowne rozstrzygnięcia w zakresie przepadku, nawiazki oraz kosztów postępowania (pkt. 7-10).

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego. W środoku odwoławczym skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, poprzez niesłuszne uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstw opisanych w wyroku oraz obrazę prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 5, 410 i 424 k.p.k., polegającą na jednostronnej ocenie dowodów oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie, zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej kary – o zmianę orzeczenia poprzez złagodzenie kary.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 15 października 2019 r., sygn. IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczone kary łączne obniżył do 4 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez „niesłuszne/przedwczesne” oddalenie wniosku dowodowego skazanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny fonoskopii, brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, co w stopniu poważnym ograniczyło prawo do obrony J. S..

W konsekwencji tego zarzutu obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozpoznawana kasacja nie wskazywała na wystąpienie naruszenia, o którym traktuje art. 523 § 1 k.p.k. Istotną podstawą poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych były nagrania z podsłuchów rozmów telefonicznych. Skarżący dążył do wykazania wadliwości postępowania dowodowego, przejawiającej się w zaniechaniu uzyskania dowodu z opinii fonoskopijnej w zakresie odkodowania, czy utrwalony na nagraniach rozmów głos należy do skazanego J. S.. Całkowicie przy tym jednak zignorował wyniki postępowania dowodowego w niniejszej sprawie. Całokształt materiału dowodowego sam w sobie dawał na kwestionowane zagadnienie jednoznaczną odpowiedź, stąd zapisy rozmów nie musiały być dodatkowo weryfikowane za pomocą badań przeprowadzonych przez biegłego.

Przepis art. 193 § 1 k.p.k. obliuguje Sąd do zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia biegłego winna zatem dotyczyć kwestii, których poznanie bezpośrednio przez sąd ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych albo w ogóle nie byłoby możliwe albo byłoby znacznie utrudnione. Taka sytuacja natomiast w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiła. Po pierwsze dlatego, że sam oskarżony w toku postępowania nie zaprzeczył, by to on był jednym z nagranych rozmówców (wskazał jedynie, że ze względu na jakość nagrania ciężko go poznać), nie kwestionował tego faktu również i obrońca oskarżonego, który w apelacji koncentrował się na zgoła innej kwestii, wskazując, że „nie ustalono osób rozmawiających prawdopodobnie z J. S.”. Po wtóre, jak wskazał sąd, a czego nie zdołał zakwestionować obrońca, treści rozmów pokrywają się z opisem wykonywanej przez skazanego pracy, wskazują na ustalone miejsca i warunki przekazywania narkotyków (w pobliżu miejsca zamieszkania matki skazanego), korelują z konkretnymi wydarzeniami w życiu J. S. (zatrzymanie w dniu 11.09.2011 r.), zaś rozmówcy zwracają się do oskarżonego między innymi wymieniając jego nazwisko „S.”. Te okoliczności sprawy oraz wynikający z zasady bezpośredniości kontakt Sądu *meriti* z oskarżonym w toku rozprawy głównej nie budził wątpliwości w zakresie wniosku, że jednym z rozmówców utrwalonych materiałów podsłuchowych był skazany J. S.. Zgodzić się

trzeba przy tym ze stanowiskiem prokuratora, że sama zdolność do rozpoznania głosu jest zdolnością występującą powszechnie i nie zastrzeżoną jedynie dla biegłych stosownej specjalności, zatem Sąd mając bezpośrednią styczność z oskarżonym na rozprawie jest władny samodzielnie dokonać identyfikacji jego głosu utrwalonego na nośniku. Co istotne, w niniejszej sprawie owa identyfikacja dokonana została na podstawie o wiele szerszej analizy, aniżeli tylko aspekty fonetyczne. Jej przeprowadzenie w takim zakresie było możliwe tylko przez Sąd mający wiedzę na temat istoty sprawy i całokształtu jej okoliczności.

W świetle powyższych okoliczności twierdzenie skarżącego, że brak przychylenia się do wniosku dowodowego i nieprzeprowadzenie stosownej opinii, stanowiło naruszenie powołanego w kasacji przepisu i skutkowało naruszeniem prawa do obrony było oczywiście bezzasadne. Wobec takiej oceny zarzutu kasacji, podlegała ona oddaleniu na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k. W punkcie 2 sentencji skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., albowiem Sąd Najwyższy nie dostrzegł podstaw do wydania odmiennej decyzji w tym względzie.